

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-4 У. 11924/15
Дана 22.06.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд у већу судија: Гордана Сукновић Бојација, председник већа, Станимирка Лаловић и Нада Балешевић, чланови већа, уз учешће судског саветника, Весне Слијепчевић, као записничара, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца

[REDACTED]
ради поништаја решења туженог АДМИНИСТРАТИВНЕ КОМИСИЈЕ ВЛАДЕ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ 14 број 031-5459/2015 од 11.06.2015. године, у предмету интелектуалне својине, у нејавној седници већа одржаној дана 22.06.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспорним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Завода за интелектуалну својину Републике Србије бр. Ж-2010-950/2 од 04.08.2011. године, а којим је одбијен захтев тужиоца за признање жига по пријави бр. Ж-2010-950 од 01.06.2010. године, у знаку, у речи “dobra' HRANA (граф)”, чији је подносилац [REDACTED]

Темеринска бр. 102, РС, за све пријављене robe и услуге и предмет ставља у акта.

Тужбом, поднетом Управном суду дана 12.08.2015. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, наводећи да је чињенично стање непотпуно и нетачно утврђено, а из утврђених чињеница изведен неправилан закључак. Додаје да

оспорено решење није донето у складу са циљем у којем је овлашћење за доношење решења дато, да је изрека оспореног решења нејасна, неразумљива и противречна сама себи, као и доказима у списима предмета. Указује да је образложење решења непотпуно и не садржи оцену свих доказа појединачно и у међусобној повезаности са другим доказима. Истиче да је тужени практично поновио већ донето решење и да није поступио по налогу суда, наводећи да тужени орган није навео разлоге на основу којих је изведен закључак о недистинктивности предметног знака, а у образложењу решења су потпуно занемарени докази о дужини издавања наведеног часописа, укупан тираж издања, приход од рекламирања, доказ о озбиљном коришћењу знака и конитинуираној употреби знака. Указује на то да тужени орган није ценио фактуру број 403/2008 из 2008. године, као доказ о стеченој дистинктивности предметног знака. Сматра да је погрешан закључак туженог којим је наведено да нису достављени докази о дужини издавања часописа, укупном тиражу, као и о приходима од рекламирања, већ само фотокопија изгледа једног броја насловне стране, при чему истиче да управо рачуни издати у периоду од 2008. године до 2011. године и извод из регистра јавних гласила, представљају доказе да је предметни знак у дуготрајној употреби. Даље сматра да је нетачан назод туженог органа да релевантна јавност пријављени знак неће разумети као знак разликовања, већ као информацију о садржају часописа, да пријављени знак може створити забуну у односу на робе и услуге, као и да пријављени знак у свом укупном изгледу не може послужити идентификацији производа одређеног правног субјекта, из разлога што часопис „Dobra Hrana“ има дугогодишње читаоце већ осам година, код којих није створена забуна што се тиче наведеног знака, чиме је пријављени знак, према мишљењу тужиоца, стекао дистинктивност. Поред наведеног истиче да је регистрован жиг број 54671 за знак ХРАНА И ВИНО, који према мишљењу тужиоца није стекао дистинктивност, али му је ипак призната заштита жигом. Сходно наведеном, тужилац је предложио да Управни суд донесе пресуду којом ће тужбу усвојити и поништи решење Административне комисије Владе 14 број: 031-5459/2015 од 11.6.2015. године, или да тужбу усвоји у целости, поништи наведено решење и предмет врати надлежном органу на поновно одлучивање.

У одговору на тужбу, тужени орган је у свему остао код разлога из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Репавајући овај управни спор, Управни суд је, оценом навода у тужби, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је тужилац, поднео пријаву бр. Ж-2010/950 од 01.06.2010. године тј. захтев за признање жига у речи „dobra HRANA (граф)“ за услуге у класама 16 (часописи и магазини), 35 (оглапавање) и 41 (издавање часописа, магазина, штампаних ствари) Међународне класификације роба и услуга. Поступајући по пријави за признање жига Ж-2010/950 првостепени орган је, резултатом испитивања од 23.11.2010. године обавестио о разлозима због којих се не може одобрити заштита пријављеном знаку, односно утврдио да пријављени знак „dobra HRANA (граф)“ својим значењем указује непосредно на врсту, односно садржај пријављених роба и услуга: часопис, магазини (услуге њиховог издавања) чији је садржај посвећен доброј храни и да истовремено непосредно указују на врсту роба и услуга одређеног садржаја, па такав, описан знак

без дистинктивних обележја не може бити предмет монополског права какво је жиг и може створити забуну у промету, у односу на робе и услуге које би имале другачији садржај, укључујући ту пријављене услуге оглашавања у класи 35. Графички елемент знака је описан као недистинктиван. Подносилац пријаве се у току поступка позвао на дистинктивност знака стечену његовим озбиљним коришћењем, те је у прилогу изјашњења доставио Решење Агенције за привредне регистре од 24.11.2009. године, као доказ да се часопис са знаком „dobra HRANA (граф)“ издаје од 2007. године. Осим тога, као пример недистинктивног, а ипак заптићеног знака навео је регистрацију жига бр. 54671 у речи HRANA I VINO (граф). Првостепени орган је детаљно образложио институт стечене дистинктивности, наводећи да се иста може доказати одговарајућим доказима о дуготрајном, континуираном и озбиљном коришћењу пријављеног знака на основу којих се може утврдити место, време, обим и начин употребе тог знака. Из приложеног доказа, Решења Агенције за привредне регистре од 24.11.2009. године може се утврдити само да је часопис „Добра храна“ уписан у Регистар јавних гласила 24.11.2009. године, те да је као 2007. година уписана као година оснивања. Наведеним доказом потврђује се чињеница регистровања часописа (и то само шест месеци пре доношења предметне пријаве), међутим приложени документ није доказ о стеченој дистинктивности знака, јер стицање дистинктивности подразумева дуготрајно и озбиљно присуство једног знака на домаћем тржишту, што се може доказати другим доказним средствима, ипр. ценовницама, фактурама са приказаним подацима о обиму продаје, доказима о рекламирању знака као што су каталоги, фотографије производа и слично. У недостатку додатних доказа, утврђено је да нема услова да се пријављеном знаку одобри заптита по основу стечене дистинктивности у смислу члана 5. став 2. Закона о жиговима, а да регистрација жига рег. бр. 54671 HRANA I VINO (граф) на коју се позвао тужилац, подносилац пријаве, односно анализа тог знака и његове стечене дистинктивности, није предмет поступка, јер се свака појединачна ствар решава применом прописа на конкретан случај, према околностима тог случаја. У поновном поступку, поступајући по пресуди Управног суда бр. III-5 У. 13783/11 од 10.04.2014. године, Административна комисија је придржавајући се примедаба суда донела ново решење, којим је одбила жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења, након што је утврдила да пријављени знак не испуњава услове за заштиту жигом за пријављене робе и услуге, према одредби члана 5. став 1. тачка 4. и 6. Закона о жиговима.

Одредбом члана 5. став 1. тачка 4. и 6. Закона о жиговима (“Службени гласник РС” број 104/09), који је важио у време доношења одлуке, прописано је да се жигом не може заптитити знак који искључиво описује врсту означених производа, њихову намену, време или начин производње, квалитет, цену, количину, масу и географско порекло, док је чланом 5. став 1. тачка 6. истог закона прописано да се жигом не може заптитити знак који својим изгледом или садржајем може да створи забуну у промету и да доведе у заблуду учеснике у промету у погледу географског порекла, врсте, квалитета или других својстава робе.

По оцени суда, тужени је оспореним решењем, без повреда правила поступка од утицаја на решење ове управне ствари, одбио жалбу као неосновану, исправно налазећи да је првостепени орган, након спроведеног поступка, чињенично стање одлучно за решавање ове управне ствари утврдио у потпуности, на ово применио одредбе

материјално-правних прописа на које се позвао, а за своју одлуку дао разлоге које прихвата овај суд.

Неосновани су наводи тужиоца да у поновном поступку тужени орган није поступао сходно правилима поступка, да је чињенично стање непотпуно и истачно утврђено и да је из утврђених чињеница изведен неправилан закључак у погледу чињеничног стања, да решење није донето у складу са циљем у којем је овлашћење за доношење по слободној оцени дато поступајућем органу, као и да закон није правилно примењен. Супротно наводима тужбе Управни суд налази да је тужени орган у поновном поступку посебно ценио примедбе суда.

Правилно је тужени орган као неосноване ценио наводе жалбе који се односе на дужину издавања часописа, тираж и приходе рекламирања који се односе на доказивање стечене дистинктивности предметног знака. Супротно наводима тужбе тужени орган је ценио сваки доказ посебно и све доказе заједно, па је на основу резултата целокупног поступка, утврдио да се не могу прихватити као релевантни и довољни за доказивање стечене дистинктивности пријављеног знака. Наиме, о признавању жига, односно регистрацији пријављеног знака, за који је утврђено да није довољно дистинктиван, може се одлучити на основу доказа из којих мора произлазити да је пријављени знак, у тренутку подношења пријаве, озбиљно коришћен у промету, као и да је на основу таквог коришћења постао препознатљив од стране релевантне јавности, стварних и потенцијалних купаца предметне робе, односно корисника услуга, за које је знак пријављен. Из доказа достављених у току поступка се не може утврдити да је пријављени знак озбиљним коришћењем постао подобан за разликовање пријављених роба и услуга. Непотписана фактура број 403/2008 из 2008. године, на коју се тужилац позива не односи се на знак за који је затражена заштита пријавом жига број Ж-2010/950, јер не садржи пријављени знак приказан у пријави, већ само име часописа „DOBRA HRANA“, без графичког решења. Стога наведена фактура не може бити доказ о коришћењу знака пријављеног за регистрацију жига, па основу ког коришћења би се, евентуално, уз доказе о стеченој препознатљивости од стране учесника у промету, могло закључити о дистинктивности знака стеченој кроз његову употребу у промету. Докази о укупном тиражу и приходима од рекламирања, које тужилац помиње у тужби, нису достављени. Рачуни који се односе на продају часописа из 2011. године нису прихваћени као докази о стеченој дистинктивности из разлога што се дистинктивност стечена коришћењем знака у промету може доказивати само доказима који су настали пре подношења пријаве, односно пре 01.06.2010. године, будући да из њих мора произлазити дистинктивност знака у тренутку подношења пријаве. На крају, оценом доказа о рекламирању утврђено је да једнократно извршено рекламирање у часопису привредног друштва „Zepter“, о чему је достављен доказ, није довољно како би се могао извести закључак о временском периоду и континuitetu коришћења знака у периоду пре подношења пријаве за признање жига.

Неоснован је навод изнет у тужби да пријављени знак у свом укупном изгледу може послужити као идентификација производа одређеног правног субјекта из разлога што часопис „Dobra Hrana“ има дугогодишње читаоце већ осам година, код којих није створена забуна. Пријављени знак се не може запитити жигом из разлога што се састоји из једноставног исказа који својим значењем непосредно упућује на врсту

пријављених роба и услуга, односно на тематику којом се бави часопис и њему сродне услуге робе и услуге које се односе на добру храну.

Није од значаја за доношење одлуке у овој управној ствари навод изнет у тужби да је регистрован жиг број 54671 за знак HRANA I VINO, иако овај знак, није стекао дистинктивност. Испитивање услова за регистрацију другог жига није предмет овог поступка, јер се свака појединачна правна ствар решава се применом прописа на конкретан случај уз уважавање свих околности тог случаја.

Суд је ценио и остале наводе тужбе, али налази да су неосновани, будући да су исти били и наводи жалбе, које је тужени оценио и у образложењу оспореног решења дао јасне и образложене разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај суд. Тужилац није навео ниједну нову околност, нити пружио нови доказ који није цењен у спроведеном управном поступку, а који би могао да буде од утицаја на другачију одлуку.

Суд је решио управни спор без одржавања усмене расправе ценећи да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, с обзиром да је чињенично стање утврђено у управном поступку доволно за доношење одлуке, у смислу одредбе члана 33. став 2. и став 3. Закона о управним споровима.

Због наведених разлога, Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, па основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, број 111/2009), одлучио као у ставу 1. диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 22.06.2018. године, III-4 У. 11924/15

Записничар
Весна Слијепчевић, с.р.

Председник већа-судија
Гордана Сукновић Бојација, с.р.

За тачност отпраvка
Управитељ писарнице
Деjan Ђурић

CC